

naturligt og i overensstemmelse med hidtidig praksis. Reglen gælder for alle boer.

Nr. 2. Efter hidtidig praksis henregnes ejendoms-skatte, renter af pantebreve og ordinære bidrag til kredit- og hypotekforeningers reservefond ikke til driftsudgifterne ved opgørelsen af nettooverskuddet ved driften af en fast ejendom, da disse udgifter ikke foranlediges af bobehandlingen. Selv om denne posteringsmåde principielt er rigtig, ses der ikke at være grund til at opretholde den, da den ikke stemmer med sædvanlige skattemæssige opgørelsesprincipper og desuden unødigt komplicerer opgørelsen. Derimod kan afdrag på pantegælden af lån i kredit- og hypotekforeninger ikke medregnes til drifts-omkostninger, men må som hidtil opføres under boets gæld.

Nr. 3. Reglen stemmer med hidtidig praksis.

Til § 32.

Reglerne i § 32 vedrører skifteafgiften i *reassumtionsboer*, jfr. skifteafgiftslovens § 2, stk. 2, der vedrører samme emne. At reassumtionsboer ligesom efter skifteafgiftsloven behandles som selvstændige afgiftsobjekter, synes velbegrundet, idet reassumtionsbehandling er en ny og selvstændig virksomhed for skifteretten.

Forslagets regler forudsætter, at afgiftspligten i henhold til § 27 påhviler alle reassumtionsboer, uanset reassumtionsgrunden, medmindre fritagelsesbestemmelsen i § 30, medfører afgiftsfrihed. Dette gælder også de såkaldte „arvedelingsboer“, d. v. s. boer, der genoptages til udlodning af midler, der har været båndlagt til rentenydelse. Der vil således ikke være mulighed for at unldale skifteafgiftsberegning i de tilfælde, hvor reassumtionsbehandlingen i hidtidig praksis blot er betragtet som en viderebehandling af hovedboet, hvorunder vedkommende midler endelig udlægges til en legatar, jfr. U.f.R. 1930. 181.

Til § 33.

I skifteafgiftslovens § 4, stk. 2, findes enkelte regler om *det grundlag, på hvilket skifteafgiften skal beregnes*. I øvrigt er reglerne udviklet i praksis.

I konkursboer og andre boer, der behandles til ende af skifteretten, beregnes afgiften altid i boopgørelsen. Det samme er tilfældet i eksekutorboer, hvor skifteafgiften også beregnes i den foreløbige opgørelse i medfør af arveafgiftslovens § 24, stk. 2, såfremt en sådan skal foretages, jfr. eksekutortilsynslovens § 10.

Skal der indgives boopgørelse efter skiftelovens § 78, sker beregningen i opgørelsen.

I tvangsakkordboer sker beregningen på grundlag af skyldnerens status.

I dødsboer, der i medfør af skiftelovens § 9, udleveres lodtagerne til videre privat skifte eller den efterlevende ægtefælle til hendsiden i uskiftet bo, skal de pågældende efter skifteafgiftslovens § 4 indgive en særlig opgørelse til brug for beregningen, skønt den uden vanskelighed kunne ske på grundlag af arveanmeldelsen eller den i arvelovens § 13 foreskrevne fællesboopgørelse.

I andre boer — separations- og skilsmisseboer, interessentskabsboer og konkursboer, der udleveres en skyldner i medfør af konkurslovens § 50 eller § 98 — finder reglerne i skifteafgiftslovens § 4, stk. 2, også anvendelse. I praksis foretages beregningen dog jævnligt til skiftetbogen på det ved udleveringen foreliggende grundlag.

Det vil således ses, at en særlig opgørelse til brug for afgiftsberegningen i mange tilfælde er overflødig. Denne regel foreslås derfor ophævet og erstattet med en regel, hvorefter skifteretten kan pålægge de pågældende inden en vis frist at fremkomme med de oplysninger, der er nødvendige til afgiftens beregning i de tilfælde, hvor den ikke på det ved udleveringen foreliggende grundlag kan beregne afgiften. Endvidere foreslås i stk. 2, at skifteretten kan pålægge vedkommende daglige eller ugentlige bøger, der løber, indtil oplysninger fremkommer. Der henvises til den tilsvarende regel i arvelovens § 13. Det er en selvfølge, at bøgerne tilfalder statskassen. Den foreslåede regel træder i stedet for skifteafgiftslovens § 4, stk. 2, næstsidste pkt., sidste led.

I skifteafgiftslovens § 10 bestemmes, at afgiften, dersom nogen i de i § 4 ommeldte tilfælde mod bedre vidende har afgivet en urigtig opgørelse til skade for statskassen, erlægges med det dobbelte beløb af den forfulgte del, foruden at vedkommende ifalder den straf, som den almindelige straffelovgivning måtte medføre. Denne bestemmelse har, så vidt vides, aldrig været anvendt. Der findes ingen tilsvarende bestemmelse for de boer, der behandles til ende af skifteretten eller af eksekutorer. Derimod skal eksekutor efter eksekutortilsynslovens § 2 ligesom de mødende arvinger og boets øvrige vedkommende såvel efter registreringen som ved boets slutning afgive skriftlig erklæring på tro og love, om at der dem bekendt ikke findes yderligere at registrere. Denne bestemmelse er ikke suppleret med speciel sanktion. Den omtalte bestemmelse i skifteafgiftsloven foreslås ophævet som overflødig.

Vedrørende spørgsmålet om klage over afgiftsberegningen henvises til kapitel 13 og de dertil knyttede bemærkninger.

Til § 34.

Efter skifteafgiftslovens § 2 *indtræder afgiftsplig-*